

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Richardi Arsdekin Soc. Jesu Sac. Theol. Professoris Theologia Tripartita Universa

Complectens nunc Bibliothecam perfectam Viri Ecclesiastici, ordine
sequenti

Controversiae Heterodoxae Ac Scholasticae - Cum speciali Notitia rerum
Modernarum, & Chronologia totius Monarchiae Sacrae, & Saecularis,
Pontificum, Conciliorum &c. Haeresum omnium, ac Propositionum
damnatarum Mundi Sex Aetatum ...

Archdekin, Richard

Dilingae, 1687

§. 4. De Cælibatu Clericorum, & Votis Monasticis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38447

& aliorum Sacramentorum stabilitas ; nam Baptifmum repeti Ecclefiafticæ prohibent regulæ... & nemo facros Ordines femel datos iterum renovat.

S. Auguftinus *contra Epifto. Parmeniani c. 13.* Oſtendens ab Epifcopis hæreticis ordinatos, non eſſe iterum in Eccleſia Chriſti ordinandos, Ordinem eſſe Sacramentum non minus quàm Baptifmum aperte declarat. Si (inquit) nos malè facimus, ipſi explicant quomodo & Sacramentum Baptifmi non poſſit amitti, & Sacramentum Ordinati poſſit amitti... ſi enim utrumque Sacramentum eſt, quod nemo dubitat, cur illud non amittitur, & illud amittitur? neutri Sacramento injuria facienda eſt. Et iterum lib. 1. de *Baptifmo contra Danatiſtas cap. 1.* Sacramentum Baptifmi eſt, quod habet qui baptizatur, Sacramentum dandi Baptifmi eſt, quod habet qui ordinatur. En quoties Ordo in ratione Sacramenti Baptifmo æquiparatur ab indubitato teſte, & Doctore iſtius primævi temporis, quod ab ipſis Sæctariis inter aurea Eccleſiæ ſæcula candido lapillo notatur.

Sed in hoc ſaltem cum Eccleſia Romana conveniunt Anglicanæ Eccleſiæ proteſtantes, quod admittant in vera Chriſti Eccleſia neceſſarios eſſe Epifcopos, & Miniſtros, qui ab ipſa Ordinem ſuum, & juridiſtionem accipiunt, quamvis negent eſſe Sacramentum. Nam abſque ordine non magis eorum Epifcopis & Miniſtris quam cuiſvis de plebe propria eſſet poteſtas baptizandi, conſciendi Euchariftiam, aut exerecendi alia Eccleſiæ miniſteria.

Verùm hinc ſumma emergit difficultas, quo modo Eccleſia Anglicana, poſtquam à Romana defecit, poſſit offendere ſe habere veros Epifcopos, & conſequenter veros Miniſtros, qui per legitimam ordinationem poteſtatem ſuam à Chriſto participant. Nam ſine legitima ordinatione non poteſt eſſe verus Epifcopatus, ſine vero Epifcopatu non poteſt eſſe verus Clerus, ſine vero Clero nequit ſubſiſtere vera Chriſti Eccleſia.

Porò in Anglia ultimum, qui Epifcopalem Ordinem ſuſcepit, fuiſſe Polum Archiepiſcopum Cantuarienſem aperte oſtendit Stapletonus, Hardingus, Briſto, Reynold, aliqui Catholici Doctores, qui circa ea tempora ſcripſerunt, & ad reſpondendum huic difficultati adverſarios fruſtrà provocarunt. Et hinc ſolidè demonſtrant neque Parkerum, qui poſt Polum Archiepiſcopi Cantuarienſis nomen in hæreſi primus uſurpavit, neque ullum ex cæteris Angliæ Prelatis ab ullis unquam Epifcopis fuiſſe ordinatos. Adverſarii autem de hac re toties poſtulati ut per tabulas, aut teſtes declarant à quibus Epifcopis, quando, quo loco fuerint conſecrati, nunquam ſpatio quinquaginta annorum potuerunt legitimæ ordinationis argumentum, aut teſtimonium proferre. Quod anglicè ſuſus deduxit Archiep. Dubl. Talbotus tract. edito anno 1659.

Quæſtiones alia de ſingulis Sacramentis, & de praxi Hæreticos Eccleſiæ reconciliandi, traduntur infra in Reſolutionibus Theologicis Parr. III. in fine, &c.

§. IV.

De Cœlibatu Clericorum, & votis Monaſticis.

Negant horum temporum Hæretici paſſim omnes, Clericos, ſive ſacros Eccleſiæ Miniſtros, ad Cœlibatum ſive carentiam uxorum ullo jure teneri.

Contrarium tam in doctrina, quàm in praxi docet Eccleſia Romana.

Probatur primò, Quia Cœlibatus Clericis jam inde à tempore Apoſtolorum conſtitutus eſt, & in primitiva Eccleſia confirmatus & obſervatus. Patet id 1. ex Apoſtolo ad Titum cap. 1. v. 7. *Oportet Epifcopum ſine crimine eſſe ſicut Dei diſpenſatorem, hoſpitalem, benignum, ſobrium, juſtum, ſanctum, continentem &c.* ubi præſcribitur Continentia illa quæ conſiſtit in abſtinentia ab uxoribus uti diſertè interpretatur D. Hieronymus in hunc locum & Patres alii primitivæ Eccleſiæ in eundem ſenſum infra citandi. Idem deducit S. Hieronymus ex Apoſtolo 1. ad Corinth. cap. 5. verſ. 7. *Nolite fraudare invicem niſi forte ex conſenſu ad tempus, ut vacetis orationi.* Sic enim loquitur ad cap. 1. Epiftole ad Titum: *Si laicus imperatur ut propter orationem abſtineat: ſe ab uxorum conſortio, quid de Epifcopo ſentendum eſt qui quotidie pro ſuis populique peccatis illibatus Deo oblaturus eſt victimas.* Et lib. 1. contra Jovinianum poſt medium: *Si laicus, & quicumque fidelis orare non poteſt niſi careat officio conjugali: Sacerdoti, cui ſemper pro populo offerenda ſunt Sacrificia, ſemper orandum eſt. Si ſemper orandum eſt, ergo ſemper cavendum matrimonio.* Hæc autem (quæ præmiſi) non conſilium (ut adverſarii volunt) ſed præceptum denunciare, aperte convincitur ex Decretis ipſius primitivæ Eccleſiæ, quæ hic ſubjicio.

Probatur igitur ſecundò, ex ipſo Concilio Apoſtolorum Canone 27. Innupti autem qui ad Clerum provecti ſunt præcipimus, ut ſi voluerint uxores accipiant, ſed Lectores, Cantoresque tantummodo. Ubi clarè id conceditur tantummodo Lectoribus & Cantoribus & iis qui Minores ordines ſuſceperunt: excipiuntur autem diſertè, qui ſunt in Majoribus ordinibus conſtituti ſic ut illis uxores accipere non liceat. De hoc Apoſtolorum Decreto conformiter loquuntur primi Patres Concilii Carthaginenſis II. circa annum Chriſti 396. can. 2. ubi hanc cœlibatus legem confirmantes rationem hanc addunt: *Ut quod Apoſtoli docuerunt, & ipſa ſervavit antiquitas, nos quoque cuſtodiamus.*

Hanc porò legem ſemper agnoviſſe & ſervaviſſe Eccleſiam primitivam, patet ex Concilio Eliberitano, quod habitum eſt anno circiter Chriſti 313. ubi ſic declarat Canone 33. *Placuit in totum prohibere Epifcopis, Preſbyteris, Diaconis ac Subdiaconis poſitis in miniſterio, abſtinere ſe à Conjugibus ſuis, & non generare filios. Quod quicumque fecerit ab honore Clericatus exterminetur.*

Idem eodem ſæculo declarat Siricius Pontifex in Epiftole ad Himerium Taraconenſem Epifcopum cap. 7. *Plurimos Sacerdotes &c.* Et Innocentius I. circa annum Chriſti 400. in Epiftole ad Exuperium cap. 1. *Propoſuiſti &c.* Extant prædicta in Conciliorum Tomo I.

Idem reperies confirmatum in Conc. Agathenſi Tomo II. Concil. anno Chriſti 506. can. 9. *placuit etiam &c.* Et in Conc. Aurelianenſi III. anno Chriſti 537. can. 7. *Clerici verò &c.* Ac ruruſus in Conc. Aurelianenſi IV. anno Chriſti 547. can. 17. *ut Sacerdotes &c.* Et in pluribus deinceps. Hæc ſunt Teſtimonia & decreta primitivæ Eccleſiæ cujus doctrinam Adverſarii ſe admittere profitentur: quantum verò in hoc puncto ab ea recedant nemo non videt, niſi illi quos Venus & Cupido excæcavit.

Pergunt

Pergunt insuper hi Veneris Patroni & docent, vota Castitatis Religiosæ, & totum (ut vocant) Monachus statum abolendum. Dicunt enim nec licitum quidem esse Deo Castitatem vovere. Imò Calvinus lib. 4. Infit. vota Monastica vocat Dæmonis retia, & ipsos Monachos Sophistas cucullatos, ac Schismaticos Ecclesiæ, diabolo devotos. Nec minus Lutherus in suo Libro de Votis Monasticis, optat eos ad exemplum Sodomæ & Gomorrhæ igne & sulphure cœlesti demergi.

An fortè tanta bile contra Monachos illi exarde- scunt quia per Augustinum Monachum Angliæ, & per alios similes Regiones orbis pluriimæ Ecclesiæ Romanæ doctrinam amplexæ fuerunt, & assiduo amplectuntur. An quia suo exemplo, & prædicatione ubique terrarum Castitatem, continentiam, & à singulis erroribus, & vitis abstinenciam, inter ipsos fideles strenuè induxerunt, easdemque virtutes ad salutem necessarias iisdem mediis hodie conservant. Vide quæso, quisquis es modernus, singulorum Ordinum annales, aut si malis, Baronium, Spondanum, & alios historice Ecclesiasticæ Scriptores.

Expende insuper, an Monachorum institutum non sit in Ecclesiæ sine comparatione Novatorum hujus temporis quinto Evangelio antiquius. An non etiam in vetere lege Elias, & Elisæus, & alii eorum institutum semper secuti sine uxoribus & divitiis in hoc mundo vixerunt? Audi primitivæ Ecclesiæ testem S. Hieronymum in Epistola ad Rusticum: *Fily*, inquit, *Prophetarum quos Monachos in veteri Testamento legimus, adificabant sibi casulos prope fluenta Jordanis: & turbis urbium derelictis polentâ, & herbis agrestibus victitabant.* Et ab ipso exordio Legis novæ Joannes Baptista in continentia & rerum abdicacione in solitudine Monachorum Ducein præbuit, ut notant passim Patres cum S. Chrylostomo Homil. 1. in Marcum. Hunc porrò Statum approbarunt & commendarunt prolixè ipsi Patres primitivæ Ecclesiæ, uti videre est in S. Dionysio D. Pauli Apostoli discipulo in Epistola ad Demophilum monachum: & in libro de Ecclef. Hierarchia cap. 6. ubi prolixè Monasticæ professionis formam describit.

Idemque præstat S. Augustinus in Tractatu de vita communi Clericorum, & alii passim Patres. Sed & ipso factò idem Institutum secutus est S. Augustinus pluresque alii; ac tempore subsequenti S. Benedictus, Bernardus, Dominicus, Franciscus, alique votis monasticis alligati, quorum continentia, puritas, ac sanctitas vitæ miraculis manifestis à Deo comprobata, & toto orbe agnita, in continentia suæ ruborem Adversariis meritò incutiat.

Hinc nimis manifestum est, continentiam rem esse bonam, & Deo acceptam. Nunc subsumo: Atqui manifestum est Deo gratum esse rem bonam vovere, uti patet ex innumeris Scripturæ Locis, ut Pl. 75. v. 12. *Vovete, & reddite Domino. &c.* Ergo licitum & sane laudabile est Deo Castitatem vovere. Idque magis in particulari indicat illud oraculum Christi Matth. 19. v. 12. *Et sunt Eunuchi qui seipsos castraverunt propter regnum calorum.* Et ut doceat rem esse Consilii addit. *Qui potest capere capiat.* Rursus Consilio tam arduo præmium annectit immensum Matth. 29. v. 27. *Qui reliquerit domum, vel fratres aut sorores, aut Patrem aut Matrem, aut Uxorem &c. centuplum accipiet & vitam æternam possidebit.* Quam verò præf-
R. P. Arsdæ. Tom. I.

sè Apostolus in commendando statu continentia, Christi doctrinam secutus fuerit, fusius ipse deducit 1. ad Corinth. 7. *Beatior erit si sic permanjerit sicut & ego, &c.* Nescio quis hæc nisi surdus, non audiat, nisi cæcus, non videat & intelligat.

§. V.

De Baptismo Infantium.

NEgant Anabaptistæ infantes esse baptizandos tum quia existimant illos non contraxisse peccatum originale: tum quia censent illos non esse capaces Baptismi, eo quod sint incapaces fidei profitendæ, quam Christus ad Baptismum prærequirit Matth. 29. vers. 19. *Docete omnes gentes baptizantes eos &c.* item Marci 16. v. 16. *Qui crediderit & baptizatus fuerit salvus erit: atqui infantes non possunt credere, ergo nequeunt etiam baptizari.*

Sed Catholica doctrina est, Baptismum ad salutem esse necessarium etiam infantibus. Probatum primò, Quia infantes sunt capaces peccati originalis, uti definitum est generaliter in primitiva Ecclesiæ contra Pelagianos tempore S. Augustini, pro quo & ipse Apostolicam agnoscit traditionem lib. 10. de Genesi cap. 23. Atqui in novo Testamento nullum est remedium ordinarium contra peccatum originale præter Baptismum. Ergo infantes sunt capaces Baptismi, illoque indigent pro remedio peccati originalis. Quod autem infantes capaces sint gratiæ justificantis clarum est ex oraculo Angeli ad Zachariam de Joanne Baptista Luc. 1. v. 15. *Et Spiritu sancto replebitur adhuc ex utero matris suæ.*

Probatum secundò, ex Scripturis in quibus dicuntur baptizati integræ familie, in quibus dubitandum non est aliquos etiam infantes fuisse, uti patet Actor. 16. v. 15. *Cum autem baptizata esset Lydia & domus ejus.* Et eodem capite vers. 33. *Baptizatus est ipse, & omnis domus ejus continuo:* ubi tò omnis etiam infantes comprehendere debet. Denique 1. ad Corinthios cap. 1. v. 16. *Baptizavi autem & Stephanæ domum.* Quomodo fieri potest ut qui populo imponunt se Scripturis ad amulim adherere tam manifestis ejus testimoniis suum imbecille judicium præferre audeant?

Annon demum acquiescent, si hunc fuisse sensum & praxim primitivæ Ecclesiæ (in quam jurant) ex ipso S. Augustino qui in ea vixit & præ aliis floruit apertè comprobemus? De ea sic disertè testatur. lib. 10. de Genesi cap. 23. *Consuetudo matris Ecclesiæ in baptizandis parvulis nequaquam spernenda est, nec ullo modo superflua deputanda, nec omninò credenda, nisi Apostolica esset traditio.* Ubi pro baptismo infantium manifestam agnoscit Apostolorum traditionem: & iterum expressius lib. 4. de Baptismo cap. 24.

Ad fundamentum Adversariorum, quod baptizandi debeant prius in fide doceri, depromptum ex Matth. cap. 28. *Docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris &c.* Respondeo, Christum ibi præscribere ordinem quo Apostoli deberent procedere in Baptismo infidelium adultorum, ad quorum conversione illos tunc mittebat. Nempe ut primò, gentiles adultos in fide instruerent: Secundò ut eos sic instructos baptizarent: tertio ut docerent illos Dei præcepta servare.

Arsdæ
kin

Theo-
logia

D. IV
25